

XI. Tanulságok

1. Gondolat

Karinthy Frigyes: „A gondolat azért haldoklik ebben a világban, azért nem gondolkodnak az emberek, mert ma nem érdemes gondolkodni, mert a gondolat eredményét nem lehet úgyse valóra váltani, nem lehet következményeit levonni, nem lehet élni a gondolat szerint, nem lehet, egyszerűen azért, mert a világot nem a gondolat kormányozza, hanem egészen más valami – vagy inkább semmi se kormányozza, alakul magától, indulatok és vágyak viharában. S ha valaki mégis ímmel-ámmal hozzányúl a lomtár rozsdás Eszméihez, ijesztő módon magára marad, segítség, támogatás nélkül fúrhat és faraghat titkos műhelyében, mint a középkor alkímistája, tévelygő, boldogtalan úttörője annak az Exakt Tudománynak, ami mégis csak megszületett belőle.”¹³⁶⁰

Tegyük fel azt a kérdést, hogy morális értelemben melyik előbbre való: a Pál apostol szerint értelmezett szeretet, vagy az isteni igazságosság? Más szóval az érzelem, vagy az értelem? Maga Pál apostol is bevallja, hogy az általa leírt szeretet vak: „mindent eltűr, mindent elhisz, mindent remél, mindent elvisel”. De ha minden gonoszságot eltűr, ezzel még inkább bátorítja a gonoszság elkövetőjét, így közvetett módon cinkosává válik a gonoszság elkövetőjének. Ha mindent elhisz, ezzel saját magát, de másokat is tévútra vezethet, és így kárt okozhat mindenkinek. Aki mindent remél, az hazárdjátékot játszik, a hazárdjáték pedig néha függőséghez vezet. A mindent elvisel abban különbözik a mindent eltűrtől, hogy amíg az eltűrés személyek által ellenünk elkövetett gonoszságra vonatkozik, a mindent elvisel már kiterjed olyan bántalmakra is, melyek nem személyektől származnak. Ez pedig nem más, mint legtöbb esetben a nyomor szükségtelen és céltalan magunkra zúdítása.

Az apostol ezen állításai teljesen szembe mennek a józan ésszel, és a jó érzéssel is. Az érzelem és az értelem aránya nem egyformán oszlik meg az emberekben. Van, akikben az érzelem van túlsúlyban, és van, akikben az értelem. Ha elfogadjuk az evolúciót, azt mondhatjuk, hogy ez az út nem más, mint a vad érzékiségtől az érzelmen át az értelem felé való haladás. De ha tagadjuk is az evolúciót, akkor is észrevehetjük, hogy a legalacsonyabb állati szinten az érzékiség dominál. Vannak állatok viszont, melyeknél már felfedezzük az érzelem jelenlétét, sőt már az értelem csíráit is. Az emberben az érzékiség, az érzelem és az értelem, a legkülönbözőbb eloszlásban van jelen. Volt időszak, amikor az emberek meg voltak győződve, hogy az értelem fejlettsége kizárólag a tanulásnak tulajdonítható. Ma viszont a genetikai kutatások is kimutatták, hogy az öröklődésnek nem kis szerepe van az értelem fejlettsége terén.

Olvassuk el egy filozófus véleményét. Boethius (állítólag a VI. században alkotott, azonban a reneszánsz korában nagyon sok olyan gondolkodót, akik nem képviselték az Egyház nézeteit, az alkotásaikat vagy megsemmisítették, vagy más név alatt visszadatálták őket vagy ezer évvel): *De summo bono* (A legfőbb jó) c. művében mondja: „Az ember legfőbb erénye a gondolkodás és a megértés: ez az emberi élet legfőbb vezérelve úgy a megfigyelés, mint a cselekvés terén. Tehát *a legfőbb jó, amit az ember elérhet, azt az értelem által éri el*. Nem a vegetatív lelken keresztül, amely a növényvilág tartozéka, sem az érzéki lelken keresztül, ami az állatok tartozéka, amelyből az állati örömök fakadnak. ... Jaj nektek, emberek, kik az állatok közé soroltattatok, mert nem az isteni (lélek) irányít titeket! ... Az isteni (lélek) értelemnek nevezetük: mert ha valami istenihez méltó van az emberben, ez az értelem. Ahogy az összes entitások közül a legjobbat isteninek hívjuk, úgy az emberben is, ami a legjobb, isteninek hívjuk.”¹³⁶¹

¹³⁶⁰ Karinthy, 1928.

¹³⁶¹ Optima autem virtus hominis ratio et intellectus est; est enim summum regimen vitae humanae tam in speculando quam in operando. Ergo summum bonum quod est homini possibile debetur sibi secundum intellectum. Non enim secundum animam vegetativam, quae plantarum est, nec secundum animam sensitivam quae bestiarum est, unde et delectationes sensibiles bestiarum sunt. ... Vae vobis homines qui computati estis in numero bestiarum ei quod in vobis divinum est non intendentes! ... Divinum autem in homine vocat intellectum; si enim in homine

Amint látjuk, a filozófus nem az Istent és a Sátánt állítja szembe, hanem az isteni értelmet és az állati ösztönt. Ha valaki a szeretetben látja mindenre a gyógyírt, akkor joggal kérdezhetjük, hogy vajon az állat nem képes-e a szeretetre? Szerintem képes és sokkal mélyebbre, mint az ember. Az állat és az állati ember sokkal mélyebb, de ellenőrizetlen érzelmekkel rendelkezik. Az érzelem olyan, mint a tűz. Ha az értelem felügyelete alatt tartjuk, akkor melegít, ha nem, akkor pusztít.

A mai vallások egyik nagy árnyoldala az, hogy az istenfélelmet helyezik előtérbe. Ezek közé tartozik a három ábrahámista vallás. A másik nagy veszélyforrás az, hogy ellentétben a filozófus állításával, nem az értelemben látják az istenit, hanem az érzelmi (ösztöni) ragaszkodásban. Amennyiben az értelem nem tartja féken az érzelmet, az bármikor olyan hullámvásárlásba csaphat át, ami képes egyéneket, tömegeket és környezetet megsemmisíteni. A legnagyobb szeretet átcsaphat a legpusztítóbb gyűlöletbe, az alázat kevélységbe stb. Jelenleg a pápa épp a végletes kevélység után, amikor a hívek a lábát csókolták, most a végletes alázat stádiumát színleli, amikor ő csókoltatja az új kontinensfoglalók lábát.

aliquid divinum est, dignum est quod hoc sit intellectus. Sicut enim quod in tota universitate entium optimum est hoc divinum est, ita et quod in homine optimum est hoc divinum vocamus.
(<http://www.thelatinlibrary.com/boethiusdacia/desummobono.html>.)

2. Kijavítani az írástudók mesterkedéseit

Az istenek nevének magyarázatánál ezt olvassuk: „Mercurius az ékesszólás istene, mivel úgy tartották, hogy jobban beszélt az embereknel. Ugyanakkor a kereskedés és a torna istene, az istenek hírnöke és tolmácsa.”¹³⁶² Így ne csodálkozzunk azon, ha kereskedőktől származó írástudók (teológusok) írták a szent könyveket is. A kereskedők szükségszerűen nyilvántartást kellett vezessenek az áruikról, de az idegen országokban bejárt útjaikról is feljegyzéseket készítettek. Így nem csoda, ha az írás a nagy földrajzi felfedezések alkalmával érte el a csúcspontját. Mielőtt az írás terjedni kezdett, vagyis a 14. század előtt, az Evangéliumot képi és szoborábrázolások által terjesztették. Jól szemlélteti ezt az Anjou legendárium, de az akkori templomokban található freskók meg szobrok is. A 14–15. századtól mindinkább előtérbe kerül az Evangélium írásos terjesztése. Az írással sokkal precízebben és részletesebben lehetett magyarázni, de egyszersmind félremagyarázni is a tanítást. A valódi beavatott hittanítók helyett megjelentek az üzleti adottságokkal megáldott, világhatalomra törő papok és pápák, akik egysége-síteni próbálták a keresztény, a zsidó és az iszlám vallást. A katolikus szó értelme az egyetemesség. Ekkor dolgozták ki a világ teremtésétől megkezdett történelmet és a Jézus Krisztus történetét. A Jézus története, halála és feltámadása számtalan mítoszban visszaköszön, más néven, más helyen és más időben. Így nagyon megkérdőjelezhető a történet hitelessége. De vajon ez hitelteleníti a krisztusi tanítást is? Ha logikusan értelmezzük az írásokat, és kiszűrjük azt, ami nem odaillő (mert nyilvánvaló, hogy az idők folyamán az érdekek mentén csúrték-csavarták a tanítást), akkor rájövünk, hogy becsületes, egyenes gerincű ember számára ez az egyedüli elfogadható vallás.

Ennek megfelelően megkísérlem megmondani, hogy mit kellene kiszűrni a tanításból:

A jézusi történetben megtaláljuk azt a primitív és egyben groteszk, ha úgy tetszik barbár felfogást, hogy csak véráldozat árán lehet üdvözülni. A primitív népeknél az volt a szokás, hogy a bűnök bocsánatáért, vagyis a jogos büntetés elkerülése végett, egy ártatlant feláldoztak. Ez legtöbbször egy ártatlan állat, de volt idő, amikor gyerekeket vagy szüzeket áldoztak. A hangsúly mindig a tökéletességen és az ártatlanságon volt. Így akarták megvesztegetni a kegyetlen, féltékeny, bosszúálló zsarnokot, akit Istennek neveztek. Ez nemcsak tudatlanságot, hanem a legnagyobb elvetemültséget is tanúsítja azok részéről, akik ezt gyakorolták, vagy most is gyakorolják. Milyen módon tudná ezt a jogtudós olyan köntösbe öltöztetni, hogy egy mai törvényszék előtt erre felmentést találjanak? Ráadásul „az Isten feláldozta a saját fiát” egy cél érdekében, mely célt sokkal humánusabban és példamutatóbban el tudta volna érni, élve a teljhatalmával. Ha egy mai iszlamista ezt teszi, amikor öngyilkos merénylőt csinál a saját gyerekeiből, ugye, hogy mélyen elítéljük, és joggal. De ha egy Istenről van szó, akkor abban már nincs kivetnivaló. Az effajta gondolkodásmód vezet oda, hogy a tyúktolvaj a börtönben van, a nagy tolvaj a parlamentben. Az, hogy az Isten is ezt tette volna a fiával, ebben nincs semmi racionalitás. Ugyanis, ha Jézus feltámadott, akkor az nem volt igazi halál. Így csak a szenvedés marad, amit Jézusnak el kellett szenvednie a bűnök bocsánatáért. Egyesek a húsvét nevét azonosítják ezzel a szenvedéssel, amit a katolikus egyház stációkra bont, hogy minél jobban kidomborítsa ezt a szenvedést.

Ezzel kapcsolatban idézek forrásomból: „A pascatis és pasci név zsidó eredetű: a pascat átmenetet jelent. Mint ahogy azt Hieronimus tanítja, mondván: A pasca, amit a zsidók pase-nak mondanak, nem a szenvedésből [szóból] ered, ahogy sokan vélekednek, hanem az átmenet szóból. És mikor Krisztusról azt mondják, hogy pasca, ez azt jelenti, hogy a halálból átment az

¹³⁶² „Mercurius: deus facundiae dictus nam hominibus loqui prestare dicebant. Dicitur etiam deus mercatorum et palestra, nunciusque et interpres deorum.” (Altenstaig, 1509.)

életbe.”¹³⁶³ Mivel a különböző nyelvek szavai nem fedik tökéletesen egymást, ezért szükség van egy kis magyarázatra.

Tehát a húsvét, ami latinul pascat, két szó összetétele a pas (aminek ebben a könyvben egy érdekes rövidítése van) és a cat. A pas lépés, átlépés, átmenet, stb. A cate=hozzáértően. Vagyis bölcs átmenet a halandó állapotból a halhatatlansági állapotba, amikor a tanítvány eljut arra a bölcsességre, amint megérti és megtapasztalja, hogy az ember több, mint a halandó test. Ez volt az eredeti keresztényeknél a beavatás ünnepe, amit a tavaszi napéjegyenlőség utáni holdtöltekor ünnepeltek. A pascat ugyanakkor élelmezést, legeltetést is jelent. Például a román nyelvben a paste=legeltetés, pasteale=húsvét. Maga a legeltetés is úgy zajlik, hogy a juhok menet közben esznek. Tehát a húsvét eredeti értelmében nincs szó sem áldozatról, sem kínzásról. Vegyük észre, hogy itt szimbolikus dologgal állunk szemben.

Értelmezzük a következő szöveget, melyhez hasonló a Bibliában is találunk, de már a jézusi történethez igazítva: „Verbigena Christus ex verbo Dei natus. – Az igelényegű Krisztus az Isten igéjéből [szavából, tanításából] született.”¹³⁶⁴ A verbigena=igefajú. Vagyis Krisztus nem más, mint Isten tanítása. Az Isten élő lélek és tanítás. Nem igényel áldozatot, még szimbolikus, jelképes vagy képletes formában sem, s nem lehet sem megvesztegetni, sem megpuhítani. Nincsenek számára előre kiválasztottak, akiknek mindenáron kedvezne, és többre értékeli a becsületet és igazságosságot, mint a mindenáron való hűséget és imádatot. Az európai ember el kell döntse, hogy az emberi értelem útján közelít Istenhez, vagy az állati érzelemtől elvakítva továbbra is obskurus dolgokban hisz. Ha nem tudunk felülemelkedni a tévhiteken és összefogni az értelmes emberekkel fajtától, nemzetiségtől függetlenül, akkor a fanatizmus fog győzni, ami csak pusztulást jelenthet.

¹³⁶³ „Pascatis et pasce nomen hebreum: est pascat transitum: ut docet Hieronimus sic inquires: Pasca quod hebraice dicuntur pase: non a passione: ut plerique arbitrantur, sed a transitu nominant. Et Christus dicitur pasca: que transivit a morte ad vitam.” (Uo. Fo. XI.)

¹³⁶⁴ Uo. Fo. X.

3. Kegyes végítélet kontra kiátkozás, tudás és mese

Az anatóma – kiátkozás – egy olyan fegyver volt a pápák kezében, mint Zeus kezében a villám. Akit ezzel sújtottak, annak már nem sok maradt a napjaiból: elvesztette egyházi joghatóságát és javadalmaikat, bárki büntetlenül megölhette őket, a kiátkozott gyakorlatilag kívül került a társadalmon. Nem csoda, ha még egy császár is megrettent ettől, és kanosszajárásba kezdett. Az Újszövetségben az anatóma magyar fordítása „átkozott, méltatlan arra, hogy létezzék”.

Amilyen sok papolás volt és van az egyházban szeretetről, az ember azt hinné, hogy a keresztény vallás maga a szeretet vallása, ahol még a legelesettebbeket is felkarolják. Ez sajnos egyáltalán nem így volt, már az apostolok idejétől kezdve sem, ha egyáltalán hihetünk az egyháztörténetnek. Azonban ha a sorok közt olvasunk, akkor olyan sejtésünk támad, hogy az egyháztörténetet is meghamisították valamikor a 15. században, és a dolgok valahogy másként történhettek, s talán a kereszténység eredetileg valóban a szeretet vallása lehetett. A 13–15. században az Egyházban nagy tisztogatások mentek végbe úgy elméleti, mint gyakorlati szinten. A nemkívánatos könyveket elégették, de még a nemkívánatos személyeket is. Ezek voltak eretnek tanításoknak és eretnekeknek bélyegezve. Azt, hogy pontosan milyen volt az eretneknek bélyegzett keresztény vallás, a sok irtás miatt már nehéz visszaidézni, de hogy milyen a mai, és mi nem jó ebben, azt már látni lehet.

Például úgy tűnik, hogy mint sok más dologban, Ferenc pápa itt is átesett a ló túloldalára, amikor a végítéletéről így nyilatkozott: „Nem tudom... mert nem vettem részt a végítélet főpróbáján... Ha arra kell gondolnom, hogy milyen lesz a végítélet, akkor egy ölelésre gondolok. Az Úr magához fog ölelni és azt fogja mondani: ha hű voltál, vagy ha nem is annyira, de gyere, lakomát tartunk, mert megérkezted. Meg fogja bocsátani a tévedéseimet, ebben biztos vagyok, mert Ő fogyatékoságban szenved, 'fogyatékos, sérült': nem tud nem megbocsátani. Ez az 'irgalmasság' a betegsége... Én így szeretek gondolkodni. Én nem úgy gondolok a végítéletre, mint egy mérlegre.”¹³⁶⁵

Most vajon át fogja írni a Bibliát? Mert amit mond, az szöges ellentétben áll azzal, amit a Bibliában olvasunk. Bár ha elhisszük Pál apostol tanítását a predesztinációról, akkor ez valóban felment minket a tévedéseink felelőssége alól, mert mit tehet a cserépedény, ha a Fazekas olyan törékenyre készítette? Ez elég kényes kérdés és nagy eltévelyedésekre adhat okot, amit az egyházatyák már rég észrevettek:

„Tanácsosabb volna a predesztináció (eleve elrendelt) kérdéséről hallgatni, mivel ez olyan magas fogalom, amit senki sem képes felfogni. Nagyot vétkeznek azok, akik újra napvilágra hozzák azt, amiről hallgatni kellene. Ezek Kámot utánozzák, aki felfedte apja meztelenségét, de inkább Szemet és Japhetet kellene utánozni, akik elfedték azt.”¹³⁶⁶

Azért vannak Noé leszármazottai közt olyan felnőttek is, akik nem gúnyolódnak „Noé meztelenségén”, de ugyanakkor figyelmeztetik „Noét” a tévedésére:

¹³⁶⁵ „Il giudizio universale: Non lo so... perché non ho partecipato alla prova del giudizio universale... Se devo pensare a come sarà il giudizio mi viene in mente... un abbraccio. Il Signore mi stringerà e mi dirà: qui sei stato fedele, qui non molto; ma vieni, facciamo festa perché sei arrivato. Egli perdonerà gli sbagli che ho commesso — ne sono sicuro — perché ha un «difetto»; Dio è «difettoso», «zoppica»: non può non perdonare. È la «malattia» della misericordia. (...) A me piace pensare così. Io non penso al giudizio universale come a un bilancio.” (Frenesco, 2020.)

¹³⁶⁶ Consultius esse circa questiones illas de praedestinatione servare silentium. De his, inquit, taceri exigunt, quorum altitudinem nullus attigerit... Ipsos maxime culpandos, quod rediviva opinione diffament, quae silentio sepeliri oportebat. Ipsos Cham imitari, qui Patris nuditatem detexerat, cum Sem et Japhet potius imitari deberent, qui eam texerunt. (Natali Alexandro, 1679. 239.)

„Mivel a nagy házban nemcsak arany és ezüst edények vannak, hanem fa és agyag edények is: azt mondjuk, hogy az erős férfiaknak erős eledelt adunk, azoknak ugyanis, akikről az Apostol (Pál) azt mondja: a tökéleteseknek szilárd (valódi) eledel jár, amiből az Egyház építkezik, szeplő és rozsdá nélküli: azoknak viszont, akik nők, gyerekek vagy túlbuzgók közé számlálatnak, akik még tejjel táplálkoznak, vagy mint a gyengélkedők, zöldséggel.”¹³⁶⁷

Ezért gondolom, hogy ha a pápa Öszentsége felnőttként gondolkodik, és a felnőttek pápája is, akkor meg kellene gondolja, hogy miket ír és kiknek címezi.

Az ember az állatvilágból emelkedett ki. A kérdés: mi az rúgó, ami az embert ennyire az állatok fölé emelte? Az állatokat a szőrzetük védi a hideg ellen, a karmaik, fogaik az élelem megszerzésében, a gyors lábak az ellenség elől való menekülésben segítik őket. Mindez azért fejlődött ki hogy az egyedeket védje a pusztulás ellen. Mivel ezek egy idő után a célnak megfelelően elégségeseknek bizonyultak, így az állatok egy részének a fejlődése leállt. Volt az állatoknak egy része, nevezzük ezeket ember-állatoknak, ahol új védekező eszköz kezd kifejlődni, amit észnek hívunk. Egy idő után mindinkább érvényt szerzett az az elv, hogy „többet ésszel, mint erővel”. Az ember-állatok közt születtek többé és kevésbé szőrösek, többé-kevésbé erős fogazatúak, többé-kevésbé erős karmokkal rendelkezők. Az „ember-állatoknak” az a része, akik merték vállalni a kockázatot, hogy olyan párt válasszanak, akik kevésbé voltak szőrösek, gyengébb fogazatuk volt, gyengébb karmaik, ezek az ész irányába fejlődtek. Sok időn keresztül ki voltak téve a többi ember-állat és más állatok üldözésének. Sok idő elteltével aztán fordult a kocka. Az inga visszalengett a másik irányba. Most az ésszel rendelkezők kezdték pusztítani úgy az állatokat, mint az ember-állatokat. A végén csak a végletek maradtak meg: az ember és a vadállatok.

Látjuk, hogy volt egy ugrás az evolúcióban, amikor az állatból ember lett. Ez csak úgy vált lehetségessé, hogy az ember eldobta magától azokat az állati fegyvereket, amelyek védelmet nyújtottak az ellenségeikkel szemben, meztelenül szembenézett az ellenségeivel és vállalta a halál kockázatát. Krisztus óta, vagy legalább is a krisztusi elv megjelenése óta, egy ugyanilyen nagyméretű ugrás előtt áll az emberiség az evolúció vonalán. Azok a fegyverek, amelyek most elvetésre kerülnek, az észben találhatók. A legerősebb fegyver, amivel a mai ember rendelkezik, a cselezés és a hazugság. Már évezredek óta szinte kizárólag ezek garantálták a biztos győzelmet és védelmet. Ha letesszük ezeket a fegyvereket, épp olyan védtelenné válunk azokkal szemben, akik használják ezen fegyvereket, mint az őseink, akik megtagadták az állati fegyverekhez való ragaszkodást. Ez bizony öngyilkosságnak tűnik olyan ember számára, aki úgy tudja, hogy az élet a halállal véget ér. Ha valaki eljut az őszinteség olyan fokára, hogy „tisztaszívűvé” válik, akkor, ha nem látja is meg egyből az Istent, ahogy a Biblia írja, de megtapasztalja a lélek halhatatlanságát.

A mi úgynevezett modern társadalmunk valójában a hazugságok társadalma. Mindenki mindenkitől fél valamilyen mértékben, ezért sosem őszinték. Egyet gondolnak és mást mondanak. A legtöbb ember nem mer szembenézni a valós helyzettel, ezért elferdített képet alkot róla magának. Ugyanezt feltételezi a szeretteiről, ezért sosem az igazat mondja, ha tudomást szerez ezek halálos betegségéről vagy más kisebb-nagyobb bajairól. Már kis korától úgy van nevelve, hogy ne merjen szembenézni az őt fenyegető veszéllyel. A gyáva ember nagyon hajlamos arra, hogy, ahogy mondani szokás, felfelé nyaljon és lefelé rúgjon. Akitől fél, azt agyon dicséri, akitől nem fél, annak a valós érdemeit sem hajlandó elismerni. Az emberek többsége úgymond istenfélő. Ez azt jelenti, hogy valóban fél az Istentől, ezért állandóan dicséri. Egyrészt az a meggyőződése, hogy az Isten akarata nélkül nem történik semmi az életben, másrészt meg látja,

¹³⁶⁷ „Quoniam in domo magna non sunt tantummodo vasa aurea et argentea, sed et lignea et fictilia: dicimus viris quidem fortibus fortem traditum cibum, illis videlicet, de quibus Apostolus dicit: Perfectorum autem est solidus cibus, ex quibus ipse sibi praeeparat Ecclesiam non habentem maculam, aut rugam, aut aliquid horum: eos vero quos in mulierum, vel infantum, vel proselitorum appellatione secernit, intelligimus illos esse, qui adhuc lacte indigent, aut etiam velut infirmi, ut sunt mulieres, holeribus vescuntur.” (Origenész, 1620. 307.)

hogy minden törekvése ellenére rosszul mennek a dolgok, de azért dicséri az Istent és megköszöni a nyomorú helyzetét, mintha csak élvezetet találna benne. Vannak olyan elvakult zelóták, akik direkt az ilyen önsanyargató helyzeteket teremtik meg maguk körül és bemagolják maguknak, hogy milyen élvezetes, és ez mennyire Istennek tetsző dolog. Ez nem más, mint az igazság felcserélése a hazugságra. Az ilyen ember képtelen különbséget tenni igazság és hamisság között, a hazugság és gyávaság rabszolgája.

Ahol rabszolgák léteznek, ott tanyáznak ezek urai is. A mai korban ezek a rabszolgatartók olyan rejtőzködő életmódot folytatnak, hogy szinte láthatatlanok a rabszolgák számára. Ugyanígy a rabszolgák maguk is láthatatlanok a saját maguk számára, vagyis a legtöbb esetben nem veszik észre, vagy túl későn veszik észre, hogy rabszolgák. Amikor erre rájönnek, három rossz lehetőség áll előttük. Az egyik az, hogy a vallásba kapaszkodva meggyőzik magukat, hogy a szenvedés valójában élvezet. A másik lehetőség a lázadás. A történelem tanúsága szerint ez mindig felér egy öngyilkossággal. A harmadik út maga az öngyilkosság, amit sajnos a mai korban elég sokan választanak. Két kérdésre kell választ keresni. Az egyik, hogy hova tűnik el a rabszolgák által megtermelt javak nagy része? A másik meg, hogy hogyan lehet kitörni a rabszolgaság börtönéből?

Elég észrevenni azt, hogy csak az utóbbi negyed évszázadban a templomok és bankok valóssággal megtízszereződtek. A luxus, amivel ezek az intézmények rendelkeznek, soha nem látott mértékben emelkedett. Ezen intézmények mögött emberek állnak, ezeknek az életszínvonalra is az egekbe nyúlik. Ugyanezt elmondhatjuk a hadászati és ezekkel kapcsolatos intézményekről és ezek működtetőiről. Mindezen intézmények úgy tűnik, hogy föltétlen szükségesek ahhoz, hogy a társadalom zökkenőmentesen működjön. Ez valóban így van, és így lesz addig, amíg a társadalom a félelemre és a hazugságra épül. Kitől vagy mitől fél az ember? Mivel a sorsa a hatalmasságok kezében van, a hatalmasságok meg Istentől valók, megpróbál ezek kegyeibe férközni, lobbizással, felajánlásokkal (áldozatokkal), hamis hízelgő dicséretekkel és más kötelező vagy nem kötelező adózásokkal. Ha nemet tudna mondani a félelemre, nem kellene annyi fegyver, nem kellene annyi luxussal telekelt templom.

No, de hogy állunk a bankokkal? Mert hát tőke nélkül nincs gazdasági növekedés. De vajon szükség van-e gazdasági növekedésre? Szükség van-e a versengésre? Bármilyen hirtelen nagy gazdasági növekedés bizonyos régióban, nagy félelmet vált ki más régiókban, aminek az ellensúlyozásához, ha nem sikerül gazdasági növekedéssel válaszolni, akkor a fegyverkezés fokozásával válaszolnak. Ez a nyomásgyakorlás. Ez olyan ördögi kör, amiből társadalmilag már nincs kiút. Ha a folyamatot megállítani nem lehet is, de mérsékelni igen. Kevesebb hitel, mérsékelt kamat, mérsékelt gazdasági növekedés, mérsékelt népszaporulat. Létezik egy másik kiút a rabszolgaságból, ami szorosan kapcsolódik a Krisztusi tanításhoz, de semmi köze a vallási intézményekhez és a tömegekhez. Ez egy egyéni út, a „keskeny út”.

Egy mondás úgy tartja, hogy az igazság megismerése szabaddá tesz. Lássuk, hogy miről is van szó.

Vannak olyan témák, amelyekről nem illik beszélni, legalábbis ez a közfelfogás. És miért nem illik? Hát, legalábbis azért, mert ezen témák feszegetése általában közfelháborodást válthat ki bizonyos körökben. Ezért ezeket a témákat és a velük kapcsolatos összes gondolatkört az ember elfojtja. Csakhogy az ember énjét éppen a gondolatok alkotják. Ha ezeket börtönbe zárja, ugyanaz, mintha saját magát börtönbe zárná, és ezért nem lehet szabad. Számtalan tabutéma létezik még ma is az európai keresztény kultúrkörben, és az európai ember ennek a foglya. Ezért nagyon védtelen és sebezhető. Tabutéma az inkvizíció, a rabszolga-kereskedelem, a gyarmatosítás, a Holokauszt, a fajelmélet, a történelemhamisítás stb. A mellveregető meakulpázás, amit a katolikus egyház művel, egyáltalán nem megoldás a problémára.

Itt csak egy dologra fogok kitérni, ami nem kis büntudatot jelent a katolikus emberfők számára. Nehéz normális ésszel felfogni, hogy Krisztus követői (a Jezsuita név ezt jelenti) képesek

voltak embereket elevenen megégetni, amikor Krisztus mindig a megbocsájtást és az irgalmaságot hirdette.

Érdekes, hogy a Máté és a Lukács evangéliumában azt olvashatjuk Keresztelő Szent János szájából, hogy: Én vízzel keresztelek, de aki utánam jön, az kereszteni fog Szentlélekkel és tűzzel. A Márk és a János evangéliumában pedig már csak ez áll: Én vízzel keresztelek, de aki utánam jön, az majd kereszteni fog Szentlélekkel.

Az inkvizíció és a nagy hitviták a 11-12. században indultak el. Így a keleti és a nyugati keresztény irányzat is ebben az időben szakadt el egymástól. Az evangélium hirdetése két úton történt, képekben és nyelv által. Amíg a nyugati kereszténység kommunikációs közege a latin nyelv, addig a keleti a szlavón. A keresztény Egyházra legnagyobb befolyást gyakorló személyiség Pál. Ő a saját bevallása szerint farizeus zsidó és római állampolgár volt. Írásaiban teljes mellszélességgel kiállt a rabszolgatartó társadalmi berendezkedés mellett. Ez pedig a kettős mérce alkalmazásához vezetett. Így nemsokára egyféleképp hirdették az evangéliumot az uraknak és másféleképpen a szolgáknak. Az ezidőbeli birodalmak amolyan városbirodalmak voltak, két főbb központtal. Az egyik Róma, a másik Bizánc. Az ezekhez tartozó területek olyan kolóniáknak számítottak, ahol a metropolisok megengedték maguknak a szabad rablást úgy a természeti, mint a humán erőforrások terén. A császárok úgy Rómában, mint Bizáncban pontifex maximusnak is nevezték magukat, vagy is főpaprak vagy pápának. A görögkeleti vallás megjelenése nem más volt, mint a szolga (sclav) népek lázadása az elnyomók ellen. Ez akkor kezdett igazán erőre kapni, amikor Bizáncot a nyugati keresztiesek elfoglalták, és az itteni papok a már Cirill és Metód által létrehozott vallási egységekhez csatlakoztak. A szkláv szolgát jelentett és eleinte semmi köze nem volt a szláv nyelvhez, mivel az még nem létezett. Az evangélium szlavón írás és nyelv általi terjesztése egyszersmind elindította a különböző szláv nyelvek megjelenését.

Jézus az után vált Krisztussá, hogy Szentlélekkel betelt. Ez a keresztelkedése alkalmával történt, és pedig galamb formájában, ami tudnivaló, hogy szelíd állat, akár csak a bárány, amellyel sok helyen az írásokban azonosítják Jézust. Az apostoloknál viszont a szentlélek kiáradása lángnyelvek formájában történik, vagyis a szentlélek egyben tűz is. Az eredeti írásokban a helyspórolás miatt a legtöbbször rövidítettek, és emiatt néha kihagyták a magánhangzókat. Így a „tűz” latin változatát „ignis”, „gns” formában írták. De ugyanebbe a formába került a bárány, ami latinul „agnus”. Orosz nyelven, amely a szlavón nyelv egyik utóda, a tűz=ogonj, a bárány meg jágjonok, Istenbáránya=jágnec. Tehát világosan látszik, hogy teológiailag mindkét vallási irányzatban a tűz és a bárány egyazon szótöböl származik. Hogy lehet összeegyeztetni két ilyen ellentétes fogalmat, mert a bárány a szelídséget, a tűz pedig a pusztító erőt fejezi ki. A következtetés csak az lehet, hogy itt nem egy külső pusztító tűzről, hanem egy belső tisztító tűzről van szó. *A téves értelmezés miatt eleven égetésekkel próbálták megmenteni az eretnek nézeteket valló lelkeket.*

A „gns” szótó, amiből úgy az agnus, mint az ignis származik, tartalmaz még egy nem kevésbé fontos jelentést, és pedig a gnóvizist. A gnóvizis jelentése pedig nem más, mint megismerés, megértés. Ezért maradt fenn az a híres mondás, amit egyaránt elfogad hívő és nem hívő, hogy „ISMERD MEG ÖNMAGAD!”¹³⁶⁸ Ezt a megismerést pedig nem lehet megszerezni, csak elmélyüléssel, önmagába nézéssel és a gondolatok megtisztításával. Ez az a tisztító tűz, Isten tüze vagy báránya, ami eltörli a világ bűnét. Tudnivaló, hogy a gnoszticizmus volt a legősibb keresztény irányzat. Ennek a megértése és a gyakorlatban való alkalmazása azonban megkívánt

¹³⁶⁸ Gnóthi szeauton! Nosce te ipsum! „A delphoi szentély homlokzatán ez állt: 'Ismerd meg magadat. Semmit sem túlságosan. Légy ura lelkednek. Kerüld az igazságtalanságot. Igazul tanúskodj. Keresd a hírt. Dicsérd az erényt. Cselekedj igazságosan. Szeresd barátaidat. Védekezz ellenségeid ellen. Gyűlöld a gőgöt. Beszélj tisztességesen. Könyörülj a segélykérőkön. Valósítsd meg célodat. Légy ura asszonyodnak. Senkit ne nézz le. Tiszteld a többséget. Hajolj meg az istenség előtt. Ne büszkélkedj erőddel. Gazdagodj igazságos úton.’” (<https://hu.wikipedia.org/wiki/Delphoi>.)

bizonyos szellemi emelkedettséget. Amikor az atyák rájöttek, hogy ennek a megértése nem adatott meg minden embernek, akkor megpróbálták a tudást mese formájában tálalni a tudatlan tömegeknek. Így hasadt ketté a gnózis az agnusra és az ignisre. Így került bele az evangéliumokba az áldozati bárány és a tisztítótűz a szó szoros értelmében. János evangélista jól azonosítja Krisztust az Igével (vagyis a tanítással), de mindjárt el is határolódik a gnosztikus gondolkozástól annak a hangsúlyozásával, hogy ők (Jézus tanítványai) testben megtapasztalták „az életnek igéjét, láttuk, szemléltük és kezeinkkel illettük”.

Az ember azt látja, hogy szellemi fejlődés helyett a világban inkább szellemi visszaesésnek lehetünk tanúi. A világban mindig is többségben voltak azok, akik nem igényelték a tudást, a szellemi felemelkedést, és mindig is ők voltak többen. A legtöbb egyházi vezető meg, ahogy politikailag meg lehet fogalmazni, inkább populista állást foglal, mint az igazság keresését.

Kérdés, hogy a mostani pápa mit ért a Szentkapuk nyitogatása alatt? A fentebb említett börtön kapuinak nyitását, amelyből kiszabadul a rab lélek, vagy olyan kaput, amely bebocsájtást enged jónak-rossznak? Ne felejtsük, hogy a Szentkapukat VI. Sándor pápa találta ki, aki a legnyitottabb pápa volt a reformok felé, de ugyanakkor a legbotrányosabb az erkölcs terén. Lehet, hogy szerinte a cselekedetei igazolást nyertek azon isteni parancs által, hogy „szaporodjatok és sokasodjatok!”, mivel ő maga is rengeteg utódot nemzett. Jó volna, ha a pápa, „aki legközelebb áll Istenhez”, megkérdezné Tőle, hogy még érvényes-e ez a parancs, mert a sáskajárás kismiska a mai népvándorláshoz képest.

4. Immunitás és parazitizmus

Egyes elméletek szerint a háborúk elkerülhetők lesznek akkor, amikor a Földön létrejön egy egységes népfaj, egységes kultúra s talán egy egységes nyelv. Ezen gondolatok mentén, már évszázadokkal ezelőtt megpróbálták olyan birodalmakat létrehozni, amelyek különböző népek olvasztótégelyéül szolgáltak. Ilyen volt a Habsburg birodalom is. A birodalom szétesett, de a népkeverés elve tovább élt. Ez abból látszik, ahogy megalkották az utódállamokat, mindegyikbe beiktatva egy nagyarányú magyar népességet. Mindebből világosan látszik, hogy Magyarország szétdarabolása a globalista világuralomra pályázó pénzügyi hatalom tervei szerint történt. Ha a keveredés gyorsan végbement volna, azokkal a népességi arányokkal, amivel megalkultak az új utódállamok, akkor a nemzeti érzelmek valóban visszaszorultak volna.

Azonban az történt, hogy a magyarság nem nagyon volt hajlandó keveredni és feladni nemzetiségét. Erre az említett államok mindent megtettek, hogy a magyarság szaporodását gátolják, a saját nemzetüket pedig felduzzassák. Így az utódállamok ahelyett, hogy elnemzetietlenedtek volna, még jobban megerősítette bennük a nemzeti érzelmet az a tudat, hogy ha a magyarságot nem képesek beolvasztani, akkor azok előbb-utóbb függetlenedni akarnak. Ezt a kísérletet a globális pénzügyi hatalom nemcsak Kelet-Európában, hanem a Közel-Keleten és több afrikai államban is megcsinálta. Az eredmény ugyanaz lett. Az utóbbi években, a világ-megváltó szerepét játszó háttérhatalom, ezt a hibát úgy próbálta kiküszöbölni, hogy a nevezett országokban forradalmakat robbantott ki a demokrácia nevében. Ezek a forradalmak nemhogy demokráciát, hanem egyenesen káoszt eredményeztek. Nyilvánvaló, hogy a kísérletezők megbuktak, és amit cselekedtek, az óriási tévedés, ha nem megbocsáthatatlan bűn.

De vajon létezik-e globális megoldás a mai kaotikus helyzetre? A megoldást két úton próbálják megközelíteni. Az egyik vallási alapon, a másik meg szekularizált tudományos alapon. Intézkedni csak kormányok vagy különböző szervezetek által lehet, és az intézkedések irányát a politika határozza meg. A mai politika az úgynevezett demokratikus elvek alapján működik, s ez azt eredményezi, hogy mindig a többség akarata érvényesül, legalábbis a látszat szintjén. Mivel a népesség döntő hányada vallásos, így a tudományos szekuláris megoldás számításba se jöhet. Épp emiatt a probléma valós gyökere – ami nem más, mint a népességrobbanás – tabuként van kezelve. Hivatkoznak a klímaváltozásra, a széndioxid kibocsátásra, a globális felmelegedésre, és közben teljesen elhallgatják azt, ami miatt ezek a jelenségek létrejöttek.

Itt is érvényes a mondás, hogy a pokolba vezető út jószándékkal van kikövezve. A reneszánsz korában a többi tudomány mellett a legnagyobb eredményt az orvostudomány érte el. Ez oda vezetett, hogy azokban a munkáscsaládokban, ahol átlagban 10-15 gyerek született, de ezeknek csak a töredéke maradt életben, most az orvostudomány jóvoltából nagyrésztük felnőtté vált. A mechanizált nagyipari termelés miatt a parasztság föld és megélhetés nélkül maradt. A tudománynak ez a két gyümölcse elindította a népvándorlást és a gyarmatosítást. Ahogy Európában a tudományos forradalom jóvoltából a népesedési robbanás inkább az alsó néprétegekre volt jellemző, ugyanígy ma, szintén a tudomány eredményeként, a globális demográfiai robbanás az elmaradott népességeket érinti. A baj az, hogy már nincs hova elvándorolni, a Föld megtelt. Ha valamelyik szomszéd bolygóra át lehetne költöztetni a népesség egy részét, a probléma megoldódna, sajnos ez még nem lehetséges. Így egyetlen járható út marad, és ez a szaporodás korlátozása. Ezt a korlátozást leginkább a vallási fanatizmus akadályozza. Ennek ugyanakkor politikai motivációi is vannak. Kihasználva olyan népek jóhiszeműségét, ahol a népszaporulat nem jelent veszélyt a környezetre, a túlszaporodottak betelepülnek az előbbieik életterébe, és lassan kiszorítják ezeket, majd az új környezetet is felélve, vagy továbbmennek, ha van hová, vagy elindul egy élet-halál harc az élettérért.

Az európai civilizáció eljutott arra a fokra, amikor fenntarthatóvá tudná tenni az életet az elkövetkező generációk számára, ha nem kellene szembenéznie olyan népek beáramlásával, akik erre nem képesek. Az európai fehérember harcol a gorillák, a csimpánzok, a cápák, bálnák

jogaiért és ezek megmentéséért, és nem veszi figyelembe, hogy nemsokára ezek sorsára fog jutni. Itt egy nagy paradigmaváltásra van szükség. Téves az a liberális politika, amit a multinacionális cégek finanszíroznak, és aminek a lényege a korlátlan gazdasági növekedés. E helyett, a szaporodás korlátok között tartása mellett, környezetbarát gazdaságra van szükség, aminek nem kell növekednie, amennyiben a népesség nem növekszik.

Szükség van a vallási dogmák revíziójára is. Azok, akik vallási alapon a korlátlan népszaporulat mellett kardoskodnak, ugyanolyanok, mint az öngyilkos terroristák, mert a korlátlan népszaporulat hosszútávon (ami lehet, hogy nem is olyan hosszú), az egész bolygó pusztulásához vezet. *Nem lehet elfogadni olyan szentnek mondott írásokat, amelyekbe bele van kódolva az emberiség pusztulása.* Téves az a vallási felfogás, amelyben az ember kívülről várja a segítséget. *A segítség csak belülről jöhet, nevezzük ezt racionális gondolkodásnak, szentléleknek vagy Istennek, de ez bennünk van,* és nem rajtunk kívül. Ezt tanította Krisztus is, ellentétben a mindenkor papokkal, akik az emberben csak egy, a kívülálló hatalmaknak alávetett és kiszolgáltatott tehetetlen rabszolgát láttak.

Ami az embert az állattól megkülönbözteti, az az erkölcs. Tudunk keresztény erkölcsről, hallottunk kommunista erkölcsről, de egyfajta erkölcs van a maffiózóknak is, amit úgy is hívhatunk, hogy betyárbecsület. A két előbbi erkölcs abban hasonlít egymáshoz, hogy a hangsúlyt a hűségre helyezik. Az első az egyházhoz való hűséget, a második a párthoz való hűséget tartja az erkölcs egyik alapelemének. A társadalmi rendszerek közül a leghosszabb életű a hűbéri társadalmi rendszer volt. Tudnivaló, hogy a hűbéri társadalom alapja éppen a hűség. Ez felülírt minden más követelményt. Egy társadalmi csoportosulás, legyen az vallási, vagy világi, mindig úgy működik, mint önálló biológiai lény, amely születik, fejlődik és mindent elkövet a saját túlélése érdekében. A túlélés csak úgy lehetséges, ha a csoport tagjai föltétlen hűséget tanúsítanak a szervezet iránt. Ez azt jelenti, hogy az igazság, igazságosság szóba sem jöhet.

A krisztusi tanítás alapja egy mondatban összegezhető: „Ne tégy olyat másnak, amit nem szeretnél, hogy más neked tegyen.” Vagy fordítva: „Amit szeretnél, hogy más neked tegyen, azt tedd te másnak előbb.” Itt már megjelenik az egyenlő elbánás elve, vagyis az igazságosság. Ez néha szembemegy a különböző szervezetek csoportérdekével. Ilyenkor választani kell az igazság és a csoport (szervezet, egyház, állam stb.) érdeke, néha túlélése között. Persze a szervezet felbomlása csak akkor következne be, ha a tagok túlnyomó többsége nem a hűséget, hanem az igazságosságot választaná. A valóságban mindig az történik, hogy azon keveseket, akik az igazságosság elvét követik, exkommunikálják, vagy megfeszítik, mint Krisztust. Krisztus nem egy egyszer élt történelmi személy, hanem az egész történelemben állandóan jelenlévő személy, aki az abszolút hűséggel szemben az igazságosságot hirdeti. Mivel minden vallás egy szervezeten belül működik, ezért az igazi Krisztus-követő nem lehet egy vallásnak sem abszolút hűséges tagja.

A krisztusi tanítás helyességét, hogy „ne tégy olyat másnak, amit nem szeretnél, hogy más neked tegyen”, vagy fordítva, „amit szeretnél, hogy más neked tegyen, azt tedd te másnak előbb”, azonnal belátjuk, ha csak a fizika hatás és ellenhatás törvényére gondolunk. Első látásra úgy tűnik, hogy az említett erkölcsi norma áthágása csak az emberi társadalomra van kihatással. Pedig hatással van az állat-, növényvilágon keresztül az egész természeti környezetünkre. Nem csak a vadállatok kezdenek mind vadabbakká válni, hanem maga az egész természet is.

A fenti normák figyelmen kívül hagyása idézi elő a parazitizmust. Az emberi társadalomban kétféle parazita létezik. Az egyik nagyon intelligens, és ezek nyíltan vagy burkoltan uralják a társadalmat. A másik parazita réteg szellemi vagy testi tehetetlen egyénekből áll. Ez a két réteg bizonyos mértékben fedi egymást, különböző közös érdekek miatt. Az első réteg annyit tud rabolni a tisztességesen dolgozó emberektől, hogy telik neki a tehetetlen parazita réteg minimális szükségleteinek kielégítésére, ezzel igazolandó az erkölcsi kiválóságát. Ez az alamiznaosztás, leginkább vallási szervezeteken keresztül történik. Manapság már szabályozni lehetne humánus módszerekkel a születések számát olyan társadalmi rétegekben, akik nem képesek a

saját szükségleteiket megtermelni, de ezt nem teszi sem a vallás, sem a világi hatalom, mert egyszerűen szükségük van a nyomorultakra. Nyugaton számtalan szervezet abból él és jól él, hogy adományokat gyűjt a rászorulóknak.

A parazitizmus jelen volt a biológiai fejlődés minden fokán, tehát nem lehetséges, hogy lett volna olyan aranykornak nevezett időszak, ahol ez a flagellum hiányzott volna. Az igazságosság elvének követése és egyben a parazitizmus elleni harc az emberré válással kezdődött. A paraziták annyira elszaporodhatnak, hogy a biológiai test, vagy egy adott közösség életét veszélyeztetik. Az intelligens parazitáknak nem érdekük a korpusz elpusztítása, csak ennek oly mértékű meggyengítése, hogy képtelenné váljon a védekezésre, és így tartósan tudjon rajta élni.

Társadalmak és országok esetében szemügyre véve az aktuális fejleményeket, azonnal felismerjük az analógiát. Előbb leszegényítenek egy országot. Ezt el lehet érni békés, de ha nincs rá mód, akkor háborús eszközökkel. Ezután „beoltják” olyan gyógyszernek álcázott méreggel, ami tovább gyengíti és ugyanakkor kábítja a társadalmat. Ez nem más, mint a pénzhitel. Ha a kábítás sikerrel járt, akkor a következő lépés a paraziták beépülése az agyba, mármint az adott kormányokba. Első lépésben a mérget, mármint a pénzt kiosztják a „bennszülött” állampolgároknak, akik ettől nemsokára oligarchákká válnak. A következő lépésben fellázítják a „bennszülött” népet az oligarchák ellen. Az utolsó lépésben végrehajtják az állampuccsot, és máris átvették a végleges uralmat a társadalom fölött.

Néha megesik, hogy a mérgező kábító hatása nem elégséges és a szervezet kezd felocsúdni. Ez történt Magyarországon 2010 után, és úgy néz ki, hogy a V4-eknél ugyanez lesz a helyzet. Kérdés, hogy mi lesz az intelligens paraziták következő lépése? Ez a lépés máris körvonalazódni látszik, hacsak a migrációra és az ezt kihasználó nyomásgyakorlásra gondolunk.

5. Monoteizmus és férfiuralom

A meghamisított ókori történelem úgy van beállítva, mintha évszázadokon keresztül háborúkon kívül egyéb nem is történt volna. A nagy ókori építmények meg vannak említve, de hogy mikor és mi módon épültek, arról nem sokat tudunk. Éppígy nagyon kevés szó esik az ókori európai vallásokról. Annyit hoz tudomásunkra a történelem, hogy úgy a rómaiaknál, mint a görögöknél sok Istent tiszteltek. Ugyanazok az Istenek vannak megemlítve mindkét birodalom esetében, csak más-más nevekkal. A nagy történelemhamisítás a 16-17. században történt, de a következő századokban mind jobban finomítottak rajta ahhoz, hogy minél igazabbnak tűnjön. A 16-17. században írt könyvekben még fel lehet fedezni olyan elszólásokat, amelyek rámutatnak a valódi történelmi tényekre.

Az alábbi könyvben a következő mondatot találjuk: „A Magyarok minek-előtte Kereszt-yének lettenek volna (mely lett Chrisztus Urunk születése után 1003. esztendőben), annak előtte Jupiter, Márs, és Mérkurius Isteneket, és Vénus Isten Asszonyt tisztelték és imádták, és minden jó szerencséjeket azoktól kérték és azoknak tulajdonították.”¹³⁶⁹

A fent idézett mondatot nem hiszem, hogy a szerző csak úgy az ujjából szopta volna. Valószínűbb, hogy ezt az akkori társadalmi köztudatból merítette. Akkor fel kell tennünk a kérdést, hogy vajon a magyarok próbálták eltulajdonítani más nemzetek szellemi örökségét, vagy más nemzetek tulajdonították el a magyarságét. Sajnos az utóbbi praktikára sokkal több példát találunk még napjainkban is.

„A római vallás a történelmi vallások közé tartozik, elemei saját belső fejlődés és külső hatások összegződése révén koherens, a nép számára teljes mértékben elfogadott politeista vallást eredményeztek, ami teljes fennállása alatt kevés kivétellel toleráns és befogadó jellegű volt. Az etruszkok építették Rómában az első ismert templomokat, többek közt a capitoliumi Iuppiter-templomot is. A római panteon második fő istentriársa: Iuppiter a főhelyen, Iuno Regina és Minerva.”¹³⁷⁰

Ebből az idézetből jegyezzük meg azt, hogy az ókori politeista vallás toleráns és befogadó jellegű volt. Sajnos épp a befogadó jellege okozta a vesztét, mert a befogadott monoteista vallások, úgymint a zsidó, az iszlám, egyáltalán nem toleránsak és befogadó jellegűek. Az a judeo-keresztény vallás, amelyik a másik két monoteista vallás segítségével teljesen kiirtotta az európai politeista vallásokat, nemsokára a politeista vallások sorsára fog jutni a valódi monoteista vallások intoleranciája miatt.

A fenti könyvben leírt istenek között szerepel Vénusz, másik nevén Minerva. Az etruszk hagyomány szerint Minerva székhelye a Vezúv tűzhányó volt. Jupiter a legfőbb férfi isten. Jupiter felesége Júnó, a termékenység istene. Tehát Vénusz vagy Minerva úgy tűnik fel, hogy fölötté áll a többi istenségnek, és semmi köze a termékenységhez, éppúgy, ahogy a Boldogságos

¹³⁶⁹ Lisznyai Kovács, 1692. 2.

¹³⁷⁰ https://hu.wikipedia.org/wiki/R%C3%B3mai_mitol%C3%B3gia.

Szűznek sincs ehhez köze, hisz maga a neve tanúskodik erről. Ezért a Boldog Szűzet (Beata Virginia) nem keverhetjük össze Máriával, Jézus anyjával a logikus gondolkodás szerint.

Minden jel arra mutat, hogy az eredeti európai hitvilágban a legfőbb Isten nem férfi, hanem női isten volt. Ez teljesen normális, ha meggondoljuk, hogy egy nép egzisztenciája és jövője azon múlik, hogy hogyan szaporodik az a nép. A szaporulatot mindig a környezet adottságaihoz kellett igazítani, és ennek a szabályozása kizárólag a nők jogkörébe tartozott. A monoteizmus térhódításával egy időben megjelent a fallokrácia, vagyis az a férfiuralom, ahol már nem a nő döntötte el, hogy hány utódot hoz a világra, hanem a férfi. A nők egy részét egyszerű utódgyártó eszközzé, más részét gyönyörszerzés eszközévé züllesztették. Itt az utódok számát már nem a környezet adottságaihoz szabták, hanem a hódításhoz szükséges hadsereghez. Megindult a migráció és a hódítás.

Egy idézet a Koránból: „Bizony! Azoknak, akiket az angyal elveszejt, mivel megrontották magukat (hitetlenek közt maradtak, habár az elvándorlás kötelességük lett volna), azt mondja nekik az angyal: Nem volt Allah földje elég terjedelmes, hogy oda migráltak volna? Az ilyen emberek a Pokolban fogják megtalálni az otthonukat. – Minő szörnyű sors!”¹³⁷¹

De nem csak az iszlám volt ennyire elkötelezett a migráció mellett. Tudjuk, hogy Jákob, egy ugyancsak monoteista vallás pátriarchája is migrált. A legnagyobb migrációt pedig a judeo-keresztény vallás követői hajtották végre, a nagy földrajzi felfedezések korában. Mindezen vallások követőinél a nő csak másod-, vagy harmad-hegedűs szerepet töltött be. Ez azt jelentette, hogy a nő nem volt elismerve mint autonóm személy. A női emancipáció következtében, ami a fehér embereknél és különösképpen Európában a legnagyobb mértékben megnyilvánult, a nők kivívták a jogaikat, azonban talán bosszúból az évezredekig elsenvedett elnyomás miatt, teljesen megfélelkeztek a kötelességükről, ami az utódnemzést illeti. Ezért jutott Nyugat-Európa a kipusztulás szélére.

Az, hogy az emancipált nők megfélelkeztek a kötelességükről, elsősorban nem az ő hibájukból adódik. Az emberek, úgy férfiak, mint nők, mindig is ideálokat követtek. A monoteista vallásokban nemigen találni női isten-ideálokat. Ez alól kivétel a Nagyboldogasszony-kultusz, amely azonban olyan, mint a bűvópatak. Néha előszedik, aztán a legtöbbször elfelejtik. Manapság az emancipált közszerepet vállaló nők inkább férfi ideálokat követnek, mint nőit. Ha megfigyelünk egy Merkelt vagy egy Hilary Clintont, ezek úgy járnak-kelnek és beszélnek, mint valami hadvezérek, és csak a hajviselet és a szoknya próbál valami nőiességet kölcsönözni nekik. Teljességgel idegenek a természet és Isten által rájuk szabott létformától.

Érdekes jelenség, hogy a judeo-keresztény kultúra állandóan a monoteizmusával henceg, és közben a politikai életben a demokrácia és a pluralizmus elkötelezett híve. Ebből a kettősségből látszik, hogy itt hibrid kultúrával állunk szemben. A muszlimok a monoteizmusuknak megfelelően elutasítják a demokráciát. Náluk mindenki rabszolga. Allah rabszolgái. Ezért is hajolnak földig imádkozás közben, mint egykor a rabszolgák az uraik előtt. Katolikus misézéskor is elhangzik az a mondat hogy „Ő előtt minden térd meghajlik”. De miért nem hajlik meg a derék is a földig, mint a muszlimoknál? Vajon ennyi lenne a két 0vallás közti különbség, vagy az, hogy az egyistenhiten a keresztények Szentháromságot értenek?¹³⁷²

Nem. A krisztusi tanítás (ami nem ugyanaz a judeo-keresztény tanokkal) nem egy rajtunk kívül álló Istenről szól, aki előtt csak cserépedények vagy rabszolgák vagyunk. Ellenkezőleg, olyan Istenről tanít, aki elfogad minket nemcsak társalkotókká, hanem, ha megérdemeljük,

¹³⁷¹ 97. “Verily! As for those whom the angels take (in death) while they are wronging themselves (as they stayed among the disbelievers even though emigration was obligatory for them), they (angels) say (to them): “In what (condition) were you?” They reply: “We were weak and oppressed on earth.” They (angels) say: “Was not the earth of Allah spacious enough for you to emigrate therein?” Such men will find their abode in Hell – What an evil destination!” (THE NOBLE QUR'AN, 126.)

¹³⁷² V. ö. <http://www.christiananswers.net/q-edén/allah.html>.

szellemi gyermekeivé fogad. Krisztus, aki a tanítás szerint elérte a tökéletességet, tehát Istenné lett, nem kívánta, hogy térdet hajtsanak előtte, sőt képes volt megmosni a tökéletlen tanítványai lábát. Ez már nem az a kegyetlen, állandóan a pokol tüzével fenyegetődző Isten, amelyben a monoteisták hisznek.

Ha a Szentháromságban hívő monoteistának nevezi magát, az nem más, mint a monoteista szó megerőszakolása. Lehet, hogy ez csak amolyan politikusi fogás, amivel hidat próbálnak verni a valódi monoteista vallások felé. Ez azonban csak fából vaskarika. A Szentháromságban van egy Atyaisten, akinek van egy egyszülött fia, a Fiúisten. Tehát férfi istenekről van szó. A zsidók Istene, Jahve, a Tóra szerint szintén férfi Isten, aki fiakat nemzett. A muszlimoknál Allahnak nincs neme. Tehát ezek a legfőbb vonások, amelyek megkülönböztetik egymástól a három, úgymond monoteista vallást.

Az Iszlám hívők azzal kérkednek, hogy az ő vallásuk a legmodernebb, amely teljesen szinkronban van a tudománnyal. Az valóban tény, hogy az Iszlám mindhárom vallás közül a legfiatalabb és az emberi gondolkodás fejlődésének előrehaladottabb szakaszában jött létre, így meg tudott szabadulni több olyan primitív istenképzettől, amelyek terhelik a másik két vallást, de még így is jóval mögötte áll a krisztusi tanításnak. Ha a Bibliáról leválasztjuk az Ószövetséget és az Újszövetségből kiveszünk minden Ószövetségre való utalást, akkor megtaláljuk azt a krisztusi tanítást, amely inkább elfogadható a logikus gondolkodás számára, mint a másik három monoteista vallás tanítása. A krisztusi tanítás szerint Jézus nem szolgákat, és főleg nem rabszolgákat akart Istennek, hanem fiakat. Szellemi gyermekeket, és nem szellemi rabszolgákat. Nem alárendelt társadalmat, hanem mellérendelt társadalmat, ahol az ember nem Isten rabszolgája, hanem alkotótársa. Erre utal a hasonlat, amikor Krisztus, aki azonosult az Atyával, magát szőlőtökének nevezi. A szőlőtöke, mint tudjuk, nem áll fölötté az indáknak. Erre utal a Miatyánk imádság is. Ha végigolvassuk a Koránt, azt látjuk, hogy az Isten és ember közti kapcsolat ugyanaz, mint rabszolgatartó és rabszolga közötti.

Kérdés, hogy a krisztusi tanítás monoteista vagy politeista? Monoteista olyan értelemben, hogy mindenki és minden az Egytől származik, aki mindenek fenntartója, és akit Krisztus Atyának nevez, persze szellemi értelemben. Politeista olyan értelemben, hogy minden ember Isten fiává válhat. Ha az atya Isten, akkor a fiú is isten. Isten és ember közt szülő és gyermek közti kapcsolat áll fenn, nem pedig rabszolga és rabszolgatartó közti kapcsolat.

A különböző tanok régóta terjednek a világban. A nép zöme mindig az uralkodó által elfogadott vallást gyakorolta. Minden uralkodó olyan vallást fogadott el, amelyik a legjobban szolgálta a saját céljait. Olyan vidéken, mint a Közel-Kelet, ahol az időleges szárazságok miatt, vagy a túlszaporodás miatt a lakosság kénytelen volt elvándorolni és más élhető területeket meghódítani, olyan teljhatalmú uralkodóra volt szükség, aki képes volt végrehajtani a hódítást. Ezek a népek az uralkodó jóvoltából olyan vallást gyakoroltak, amely igazolta a hódítási szándékaikat. Ezeknél a népeknél úgy társadalmi téren, mint vallási felfogásban az alá- és fölérendeltség volt érvényben. Azon népeknél, akik nem kényszerültek otthonaik elhagyására, kialakulhatott egy mellérendelő társadalmi berendezkedés, és ugyanezt tükrözte a vallási felfogás is. Csakis ilyen helyen jelenhettek meg a krisztusi tanok. Ilyen hely volt a Kárpát-medence. Tudnivaló, hogy az ásatások folyamán rengeteg kereszt előkerül, és némelyiken egy kitárt karokkal ábrázolt ember is. Ez nem egy megfeszített Jézust ábrázol, hanem Jézust, aki tárt karokkal várja embertársait, akár csak a Rio de Janeiro-i Jézus. A kereszt valójában csak alátét, ami a szobor stabilitása végett készült, vagy a kitárt karú Jézus absztrakt ábrázolása.

6. Tanulságok a magunk számára

Valakiknek nagy érdeke, hogy a magyarságot érzelmi függőségben tartsák, azt látom. Mert milyen dicső történelem az, hogy a magyarok a Meotiszi-mocsarakból jöttek ki, mint valami szörnyek, akik csak ölni tudtak, és elfoglalták szegény békés kultúrnépek otthonát. Érzelmileg olyan jól beadták ezt a buta tömegeknek, hogy észre sem vették a csapdát. Szerencsétlenek, büszkék is voltak erre a „dicső”, de hamis történelemre, miközben a szomszédaik épp emiatt a „dicső” történelem miatt megvetették és gyűlölték őket. Én bebizonyítottam latin forrásokból, hogy nem volt honfoglalás. Aki túl rest, hogy utánajárjon, az meg is érdemli, hogy torz öntudattal éljen.

A nagy hamisítások a reneszánsz korában történtek, olyan korban, amikor egy ország fölött egy uralkodó rendelkezett. Magyarországnak már ebben az időben nem volt nemzeti uralkodója, tehát amit hamisítottak, az nem volt magyar érdek. A vallás vezetése is inkább idegen kezekben volt.

Amikor tanulmányozni kezdtem a régi latin írásokat, rájöttem, hogy az *m* és *n* betűket mindig az előtte lévő betű fölé húzott vonalkával jelölték.¹³⁷³ De ugyanez a helyzet a régi görög írásokban. Ahol már megtalálod kiírva az *m* és *n* betűt, arról tudhatod, hogy azt a 15. század után írták. A koronán van egy kép, amiről azt állítják, hogy Géza királyé,¹³⁷⁴ és hogy a GEOBITZATZ a Géza görög változata. Felirata:

ΓΕΩΒΙΤΖΑΚ ΠΙΣΤΟΚ ΚΡΑΛΗΚ ΤΟΥ ΡΗΛΑ

Csak hogy nem veszik észre, hogy az A fölött egy kis vonalka van, tehát valójában GEOBITZANZ=BIZANCFÖLD. Vagyis az írás értelme: *Bizáncföldi biztos* (megbízott) *Turkia királya*. De hát a tájékozatlan embert könnyű bebetetni. Mítoszainkat tehát rendbe kell tenni. Korona és palást a király védettségét jelképezi. A király a sakban is védelmet élvez, mert nem lehet csak úgy kiütni, mint a többi közönséges figurát. A palást (cazula=házacska) is ezt a védelmet jelképezi. A pápák néha egyházi személyeknek elismerésük jutalmául palástot adományoztak. Mielőtt a Katolikus Egyház kanonizálta volna a Pentateuchot, a pápáknak hármasszoros koronájuk volt, ami hármasszoros védelmet jelentett, a királyokkal szemben, akiknek a koronája csak egy abroncsból állt. A pápa süvegét tiarának hívják, mely név valószínű, hogy a triara szóból lett elferdítve, mely két szó összetételéből áll: a tri=hármasszoros, és az ara=védett, oltalmazott, vagyis a pápák hármasszoros védelem alatt álltak. A triarát, ami a régi képeken látszik, hogy hármasszoros korona, azután lecserélték a zsidó főpapok süvegére és most tiarának nevezik.

¹³⁷³ Vessd össze a francia beszédben a nazálisok hanzósításával a kiejtésben.

¹³⁷⁴ A kép aláírása „I. Géza magyar király” itt:

https://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/d/d0/G%C3%A9za_I.jpg.

Révai Péter írja a szentkoronáról: „Tehát ugyanabban az időben, Mieszko, vagy másnéven Mieceslaus, ki hétéves koráig vak volt, de miután felvette a keresztséget, visszakapta a látását. Ez a Mieciszlav, akárcsak a mi Szent Istvánunk, arra törekedett, hogy egy szentebb országot hagyjon az utódokra, így VII. Benedek pápához küldte Lampertet, a krakkói érseket, koronát kérve maga és az utódai számára. A pápa isteni figyelmeztetésre a koronát Istvánnak adta.”¹³⁷⁵

Továbbá: „A koronát Kr. u. 1000-ben egy kettős kereszttel együtt inkább a magyar királynak küldte. Ez a kereszt a várható sok viszontagság előhírnöke és szimbóluma, nem tudom, az idők gyalázata, vagy lehet, az emberek gondatlansága révén elveszett, és jöttek helyette súlyos csapások, ezért nem ok nélkül hívják egyesek Magyarországot Angariának, az állandó félelem miatt. A korona viszont az összes viszontagság ellenére a mai napig megmaradt.”¹³⁷⁶

Érdekes, hogy itt szó sincs arról, hogy a kettős keresztet a király előtt kellene hordozni, mint a Hartwik legendában, ahol viszont a kereszt eltűnéséről nincs szó. Tehát a kettős kereszt, ami eltűnt, a fentiek szerint, az a koronán kellett legyen. Ki tudja, mennyi vallási háborút eredményezett a kettős kereszt lecserélése a koronáról, amiről a történelem mélyen hallgat. A krónikákban fel lehet fedezni a nagy elhallgatások helyét (12. század), ahol egyes királyokról csak pár sort írnak.

Alexej Hrusztaljev zseniális, s bár szerényen, de vaslogikával vezeti le állításait, hogy a keresztény vallás Európában született, és nem Kisáziában.¹³⁷⁷ Ez valóban így van, ennyiben egyetértek, a Jézus történetét viszont a 15. században írták, tehát Hrusztaljev mai galliai helyrajza téves. A konstanzi zsinatról írt könyvben, ami elég autentikus, még nem esik szó sem Jézusról, sem az anyjáról, Máriáról. Krisztus, mint Isten Igéje már megfogalmazódott. Hrusztaljev a gall szót társítja a dicső meg a hang (golosz) szavakhoz, ami jól egyezik az előbbi mondattal. Szerintem az írást a kereskedő népek terjesztették. Európában előbb ezek a görögök voltak. Ezért az Evangélium görög nyelven íródott. Később, amikor a kereskedők között előnybe kerültek a pénzügyesek, ezek egy külön kasztot alkottak zsidó néven. Ők írták meg a Tórát, amit végül az Evangéliumokhoz csatoltak. Így jött létre a Biblia. Ami a Jézus történetét illeti, szerintem kitalált történet. Ha valóban létezett volna olyan formában, ahogy azt megírták az Evangéliumokban, akkor nem állt volna elő az a helyzet, hogy Szent Bernardinót az inkvizíció elé citálták a Jézus nevének a hirdetése miatt.

Mindezek feltárásával a célom nem valakik hitének a gyalázása, hanem az igazság felderítése. Semmi nincs kőbe vésve, a vitának helye van logikai érvek mentén.

Amit ugyanígy nehéz megemésztetni, és nemcsak a hivatalos történészeknek, az a kronológiai anomália. Bizánci történészek a 12. századi Kárpát-medencei magyarokat szkitáknak nevezik. A 13. századi tatárjárás eseményeit a hamisítók visszadatálták az V. századba.¹³⁷⁸ Fájdalmas megállapítás, de úgy látom, hogy a magyar történelemben a II. András előtti történesek nem hitelesek. A 12. században a bizánciak próbálták bekebelezni a Kárpát-medencét. Erről az időszakról egyes bizánci krónikák úgy írnak, hogy Magyarországon törzsfőnökök uralkodtak. A magyar krónikákat szerintem a Habsburg uralkodók megjelenése után írták. Ezért jelentek meg olyan nevek, mint Salamon meg Sámuel. Szent Istvánnak még a születési dátumát sem tudják pontosan. A magyar nép nem volt birodalmi párti. Mindig az idegenből került uralkodók próbálták központosítani az országot, a helyi úgymond széthúzó urak rovására.

¹³⁷⁵ Révai 1513. 5.

¹³⁷⁶ „Coronam anno aere Christianae millesimo, una cum cruce gemina Regi Hungariae praeferenda transmisit. Crux haec expectandarum adversitatum praeludium et symbolum, nescio temporumne iniuria, an hominum potius incuria? amissa desideratur, auctis eius loco hucusque grassantibus calamitatibus, ita ut Ungariam non omnino abs re Angariam quod illam perpetuo angore agi oporteat quidam alius dixerit. Ipsa vero Corona inter tot bellorum et intestinorum motuum fluctus, ac periculorum tempestates, uti postmodum liquido apparebit, ad haec usque tempora miraculose conservata est.” (Uo.)

¹³⁷⁷ Hrusztaljev, 2008.

¹³⁷⁸ Lásd az *Összeesküvés elmélet a tatárjárásról* című fejezetet.

